

[Madsen-Mygdal.]

og jeg er villig til ogsaa at optage en Diskussion om, hvorvidt det var rigtigt. Men saa slaar den højtærede Statsminister sig for Brystet og siger: Jeg løber ikke fra det, jeg tager mit Ansvar.

Det haaber jeg ogsaa; men jeg maa rigtignok sige, at det forekommer mig, det var en mærkelig Tilføjelse, den højtærede Statsminister saa kom med, idet han sagde, at i Valutaraadet — som jeg ganske rigtig var Medlem af — foreslog han, at vi skulde fastlægge Kronen ved 72. Jeg maa nu sige, at jeg erindrer ikke at have set et Forslag fra den højtærede Statsminister om at fastlægge Kronen ved 72. (*Statsministeren* [Stauning]: Saa var De ikke til Stede den Gang!). Jeg tror nok, jeg deltog i alle Møderne, og jeg tør paastaa, at et Forslag fra Statsministeren om at fastlægge Kronen ved de 72 vilde have vakt stor Opmærksomhed. Om der er gjort en eller anden Bemærkning af den højtærede Statsminister i den Retning, ved jeg ikke; om det staar i Referatet, ved jeg heller ikke; det var jo ikke offentlige Forhandlinger, der fandt Sted dér.

Men naar den højtærede Statsminister fra denne Talerstol fremsætter denne Udtalelse: Jeg foreslog eller antydede, at vi skulde fastlægge Kronen ved 72, men det vakte Modstand fra alle Sider — saa forekommer det mig rigtignok, at saa er det den højtærede Statsminister, der siger: Jeg vilde egentlig have Kronen skaaret ned, men der var andre, der ikke vilde have den skaaret ned; og jeg ved ikke, om den højtærede Statsminister synes, at det er at vedkende sig det Standpunkt, der blev taget dér, og tage Ansvar for den Afgørelse, der blev truffet. Det var jo en vigtig Sag; det var ikke ligegyldigt, om Kronen blev fastlagt ved 72 eller ikke. Hvad man end kan mene, ligegyldigt var det ikke; det var en vigtig Afgørelse.

Men kan den Mand, der er Statsminister, og som først og fremmest har Ansvar for, hvad der sker, nu staa op og sige: „Jeg vilde egentlig lige saa godt have Kronen fastlagt ved 72, men saa var der nogle, der vilde have den fastlagt ved 100, og saa blev det 100.“? Det forekommer mig egentlig, at det er den højtærede Statsminister, der tager lidt let paa det Ansvar.

Jeg vedkender mig, at jeg arbejdede for, at vi langsomt skulde føre Kronen op til Pari, som andre Lande gjorde det, og som det var en Nødvendighed at gøre i den Situation, og den højtærede Statsminister

deltog i Arbejdet, og der opnaaedes Enighed om en Ordning, hvorefter Kronen blev ført i Pari. Jeg tror virkelig, at den højtærede Statsminister ogsaa bør vedkende sig det Ansvar. (*Statsministeren* [Stauning]: Gør jeg da ikke det?). Nej, ikke naar den højtærede Statsminister fremstiller det, som om han egentlig havde ønsket, at Kronen skulde fastlægges ved 72, men at hele Valutaraadet gik imod, og saa blev det Pari. (*Statsministeren* [Stauning]: Kan De ikke taale at høre Sandheden?).

Jeg har aldrig hørt Statsministeren foreslaa 72, og hvis det er Sandheden, saa vedkender den højtærede Statsminister sig jo, at han ønskede noget andet end den Afgørelse, der blev truffet, og saa er det jo den højtærede Statsminister, der nu fralægger sig Ansvar. Han tog Æren for Afgørelsen, for, at Kronen blev ført i Pari, men nu, da der lyder Kritik, siger Statsministeren, at han egentlig ønskede, den skulde være fastlagt i 72. (*Knud Hansen*: Det er jo en urigtig Fremstilling!). Ja, den er ganske sikkert urigtig; men hvis den var rigtig, skulde det være fremsat *den* Gang, at Statsministeren modvillig var gaaet med. Men det hørte vi aldrig noget om. (*Statsministeren* [Stauning]: Det har De hørt mange Gange!).

Den højtærede Statsminister siger, at det har jeg hørt mange Gange. Det maa altsaa betyde, at den højtærede Statsminister nu siger, at han egentlig var imod den Afgørelse, der blev truffet, han var imod, at Kronen blev ført i Pari, eller ogsaa havde den højtærede Statsminister overhovedet intet Standpunkt, det var ham ligegyldigt, om Kronen blev fastlagt i 72, eller den blev ført i Pari. Det maa vi have Klarhed paa. Jeg tror i alt Fald ikke, at den højtærede Statsminister skal formane mig til at vedkende mig mit Standpunkt. Jeg vedkender mig mit Standpunkt. Det er altid let bagefter at kritisere, men jeg tror, det under de daværende Forhold var det rigtige, at vi førte Kronen i Pari. Men det var en Fejl, at der var Kræfter her i vort Samfund, der ikke respekterede Parikronen, og deraf kom store erhvervsmæssige Ulykker, Ulykker for Arbejderstanden og for Landbruget.

Den højtærede Statsminister udtalte, at jeg med Kritik havde nævnt forskellige Bevillinger, Bevillinger til Landmandsbanken, Bevillinger til Boligbyggeriet og til Nærtrafikken. Flere Talere har sagt, at det sidste var jo ikke 50 Mill. Kr. Nej, jeg ved meget vel, at foreløbig er der kun bevilget 16—18 Mill. Kr.; men Forudsætningen efter